

عنوان مقاله:

اصول مذاکره و توافق با دشمن از دیدگاه قرآن کریم و نهج البلاغه

محل انتشار:

ششمین کنفرانس بین المللی علوم انسانی، اجتماعی و سبک زندگی (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

محمد شریفی - دانشیار دانشگاه مازندران

وسیه غفاری چراتی - کارشناسی ارشد الهیات-فقه و مبانی حقوق اسلامی

خلاصه مقاله:

یکی از مسائلی که از دیرباز، محل بحث و گفتگو بوده است، شیوه تعامل با دیگران و خصوصا بیگانگان و به طور خاص، بیگانه ای است که خصومت و دشمنی او آشکار است. همواره تلاش مستکبران در طول تاریخ، بر این بوده است که به هر نحو ممکن بر مستضعفان، حکومت کنند. شاید بتوان گفت آخرین راهی که آنها به منظور رسیدن به اهداف شوم خود- پس از اینکه جنگ و غارت، موثر نیفتد یا امکان آن نباشد- طی می کنند راه به ظاهر، مسالمت آمیز و مذاکره است. از این رو، آموزه های اسلامی، در مورد تعامل با بیگانگان، همواره بر استکبار ستیزی و نفی سازش با مستکبران تاکید دارند؛ اما در عین استکبار ستیزی، ارتباط و تعامل با دشمن غیر مستکبر را با شرایط و ضوابطی امضا نموده اند. هدف از پژوهش حاضر که با روش توصیفی - تحلیلی و مبتنی بر قرآن کریم و نهج البلاغه صورت گرفته است، تبیین و تحلیل دو سوال اساسی است: ۱- ضوابط و شرایط مذاکره با دشمن چیست؟ ۲- توافق با دشمن، چه ویژگی هایی باید داشته باشد؟ یافته های پژوهش، حاکی از آن است که اسلام، هرگونه ارتباط با دشمن مستکبری که هدف او سلطه گری و غارت و چپاول است را ممنوع کرده است؛ اما مذاکره و توافق با دشمنی که بر استکبار و لجاجت خود، اصرار ندارد را بر اساس شرایط و ضوابطی، پذیرفته است. قرآن کریم و نهج البلاغه، مذاکره با دشمن را در صورتی تایید میکنند که اولاً عزت اسلام و مسلمانان، حفظ شود و ثانیاً راه سلطه و تسلط دشمن، بسته شود. همچنین در توافق با دشمن؛ توافق عادلانه را رد نمی کنند؛ ولی توافق شفاف و صریح را می پذیرند و به این توافق، احترام میگذارند؛ اما در عین حال، تاکید به هوشیاری بعد از توافق با دشمن و همچنین برخورد قاطعانه با دشمن در صورت انجام اقدامی خلاف توافق، دارند.

کلمات کلیدی:

مذاکره، توافق، دشمن، قرآن کریم، نهج البلاغه.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1251023>

